

Pochod tisíců bubeníků na Velký pátek ve španělském Alcañiz

nějí ve vytváření ozdob ze živých květin. Odpoledne jsou už sousoší nazdobena a květinové kreace hotovy. V ulicích se objeví hudebníci, aby doprovodili jednotlivé biblické obrazy na náměstí.

Caltanissetta je od 19. století známa jako centrum těžby síry na Sicílii. Tehdy se v jejím okolí těžil tento nerost za krajně žalostných pracovních podmínek a k práci byly běžně využívány i děti. Téměř 80 procent světové těžby síry tehdy pocházelo ze zdejších dolů. Když v roce 1881 horníci ze sirných dolů Gessolungo unikli při důlním neštěstí jen o vlas smrti, podnítily vznik tradice mystérií.

Neapolští sochaři Francesco a Vincenzo Biancardi vytvořili sochy z papíroviny, dřeva a sádry. Za předlohu jim posloužila díla takových mistrů, jakými byli Michelangelo, Rubens či Raffael. Jsou to přesně ty sochy, které se používají dodnes.

Se západem slunce dorazila i poslední ze sousoší do centra města, kde jsou slavnostně vystavena na náměstí. První z nich patří cechu pekařů a je reprodukcí Leonardovy Poslední večeře Páně. Pak následují další: Modlitba v sadu patří mlynářům, o sousoší Zajetí se starají tesaři, o další horníci, pěstitelé ovoce a zeleniny, kameníci, řezníci...

Těžko říct, jestli je to úmysl, nebo náhoda, ale skupinu dvanácti soch nazývanou Sanhedrin nebo také Velezrada má na starosti městské zastupitelstvo. Velekněz a sanhedrin, židovská vládní rada, to byli ti, kteří Ježíše odsoudili k smrti a předali Pilátovi.

Samotné procesí začíná v devět večer a končí až nad ránem.

Velký pátek

Je to vrchol pašijového týdne, zajatý Ježíš je hanoben a odsouzen k smrti, následuje jeho pouť k vrcholu Golgota. Podle evangelií zemřel Ježíš na kříži ve tři hodiny odpoledne. Ještě ten den byl sňat z kříže a pochován v hrobě vytesaném ve skále nedaleko Golgoty, kde byl ukřižován.

Lidové pranostiky vyprávějí, že na Velký pátek se dějí zázraky a země má magickou sílu. Otevírají se skály, aby ukázaly své poklady. Poklad označovalo světýlko nebo kvetoucí či zářící kapradí.

Alcañiz

Alcañiz je malé městečko na severovýchodě Španělska. Má asi jedenáct tisíc obyvatel, křivolaké uličky, kostel, zajímavou radnici a pozoruhodnou tradici slavit Velikonoce jinak než v ostatních místech křesťanského světa.

Na Velký pátek přesně v poledne se koná „rompida de la hora“ neboli „hodina, kdy vše vypukne“. V ulicích městečka se sejde asi deset tisíc bubeníků, kteří se úderem dvanácté dají na pochod za doprovodu svých bubnů. V tu chvíli je jasno – kdo nemá modrý hábit, varhánkovou čepici a buben, není odsud.

Diváků je jen nemnoho, vůbec nejde o turistickou atrakci. Pro těch pár cizinců, kteří se tu nějakou náhodou připlétli, by jistě nestálo za to se tak angažovat. Jde o jakousi hlasitou modlitbu za Ježíše Krista. Velcí, malí, muži i ženy, na Velký pátek všichni bubnují na ulici v Alcañiz. →

Zajímavost

Mladé (velikonoční) víno

V době, kdy se evropské vinice teprve zvolna probouzejí ze zimního spánku, na jižní polokouli už vrcholí vinobraní. Zvláštní slavnosti mladého vína v Austrálii, Jihoafrické republice, Chile ani Argentině zatím nepořádají. Chybí tradice. Pouze Brazilci v kostelech křtí a potom radostně ochutnávají první letošní víno na Velikonoce.

Nové víno o Velikonocích je skutečný světový unikát. O Velikonočním pondělí budou ochutnávat ročník 2008. Je to podobný rituál, jako se u nás tradičně konal a je postupně obnovován u svatomartinského vína. Ovšem o nějakých osm měsíců později než v Brazílii. Než se poprvé ochutnávalo svatomartinské víno na svatého Martina (11. 11.), bývalo v kostele knězem pokropeno svěcenou vodou. Zatímco svatomartinské je bílé, Brazilci se už těší na letošní rudé gamay, které se u nich na Velikonoce ochutnává jako první. Oproti novému beaujolais, které je také z odrůdy Gamay, je to brazilské mohutnější, tělnatější a s menšími kyselinkami, tedy dobře pitelné.